

Sygn. akt I C 2034/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Wróblewska

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł.

przeciwko Miastu Ł. i I. K. (1)

o zapłatę

1. umarza postępowanie w sprawie w zakresie kwoty 8.966,21 zł (osiem tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt sześć złotych 21/100);
2. zasądza solidarnie od Miasta Ł. i I. K. (1) na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. kwotę 4.402,25 zł (cztery tysiące czterysta dwa złote 25/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4.357,54 zł (cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt siedem złotych 54/100) od dnia 14 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;
3. zasądza solidarnie od Miasta Ł. i I. K. (1) na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. kwotę 3.917 zł (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2034/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2019 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) z siedzibą w Ł. wystąpiła przeciwko I. K. (1) i Miastu Ł. o zapłatę solidarnie kwoty 13.323,75 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem nieuiszczonych opłat związanych z eksploatacją lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ulicy (...) w okresie od sierpnia 2016 roku do lipca 2019 roku, a także przyznanie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwani na skutek dziedziczenia pozostają aktualnymi współwłaścicielami lokalu mieszkalnego wchodzącego w skład zasobu mieszkaniowego spółdzielni, przy czym nie regulują z tego tytułu jakichkolwiek opłat, które obejmują w okresie żądania pozwu kwotę 13.323,75 złotych, w tym 11.954,95 złotych tytułem należności głównej oraz 1.368,80 złotych tytułem odsetek za opóźnienie.

(pozew k.2 – 5)

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 stycznia 2020 roku Miasto Ł. wniosło o oddalenie powództwa oraz przyznanie kosztów procesu.

Pozwany zaznaczył, że w dniu 9 września 2019 roku uregulował na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. kwotę 8.966,21 złotych tytułem zadłużenia związanego ze spornym lokalem, przy czym w części odpowiadającej

jedynie jego udziałowi w prawie własności tj. $\frac{3}{4}$ części. Zdaniem strony pozwanej okoliczność ta skutkuje spełnieniem przez nią zobowiązania w całości i brakiem zasadności wywiedzionego roszczenia.

(odpowiedź na pozew Miasta Ł. k.35)

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 lutego 2020 roku I. K. (1) wniósł o oddalenie powództwa oraz przyznanie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł zarzuty braku udowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, w szczególności nieprawidłowego obciążenia go opłatami eksploatacyjnymi, a także przedawnienia i nieistnienia solidarności po stronie dłużników.

(odpowiedź na pozew I. K. (1) k.49 – 53)

Pismem procesowym z dnia 5 marca 2020 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) z siedzibą w Ł. cofnęła pozew co do kwoty 8.966,21 złotych.

Powodowa spółdzielnia podtrzymała żądanie pozwu w zakresie kwoty 4.357,54 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa oraz 44,71 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych od kwoty 8.966,21 złotych od dnia wytoczenia powództwa do dnia 9 września 2019 roku.

(pismo procesowe Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. z dnia 5 marca 2020 roku k.63)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

Spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ulicy (...), a wchodzące w skład zasobu mieszkaniowego Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. objęte było wspólnością majątkową ustawową małżonków D. i B. K..

D. K. zmarła w dniu 7 października 1993 roku, a spadek po niej nabyli w częściach równych B. K. i I. K. (2) po $\frac{1}{2}$ części każdy z nich.

B. K. zmarł w dniu 1 kwietnia 2010 roku, a spadek po nim nabyła w całości O. K..

O. K. zmarła w dniu 12 października 2012 roku, a spadek po niej nabyła w całości Gmina M. Ł..

(postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 14 stycznia 2009 roku w sprawie II Ns 2472/08 k.86, postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 18 grudnia 2017 roku w sprawie II Ns 3553/14 k.79)

Opłaty związane z eksploatacją i utrzymaniem lokali mieszkalnych wchodzących w skład zasobu mieszkaniowego Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. powinny być uiszczane przez właścicieli lokali do dnia 15 każdego miesiąca (§ 56 ust. 1 statutu spółdzielni).

(statut Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. k.110 – 139)

W okresie od dnia 1 sierpnia 2016 roku do dnia 31 lipca 2019 roku łączny wymiar opłat związanych z eksploatacją i utrzymaniem lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ulicy (...) objął kwotę 11.954,95 złotych. Z uwagi na brak terminowego regulowania należności na rzecz spółdzielni mieszkaniowej naliczone zostały z tego tytułu odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości 1.368,80 złotych.

(kartoteka lokalu k.6, zestawienia opłat eksploatacyjnych k.96 – 102, pisma dotyczące rozliczenia mediów k.103 – 109, zestawienie odsetek k.140)

Pismami z dnia 1 sierpnia 2019 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) z siedzibą w Ł. wezwała Prezydenta Miasta Ł. i I. K. (1) do zapłaty kwoty 13.296,25 złotych w związku z zaległymi opłatami dotyczącymi lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ulicy (...) w terminie do dnia 12 sierpnia 2019 roku.

(wezwanie do zapłaty k.7 – 8)

Miasto Ł. otrzymało wezwanie do zapłaty w dniu 7 sierpnia 2019 roku. Pismem z dnia 2 września 2019 roku Miasto Ł. poinformowało Spółdzielnię Mieszkaniową (...) z siedzibą w Ł., że istniejąca zaległość zostanie uregulowana jedynie w części tj. w kwocie 8.966,21 złotych, która odpowiada udziałowi Miasta Ł. w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego.

Kwota 8.966,21 złotych została wpłacona na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. w dniu 9 września 2019 roku.

(wezwanie do zapłaty z datą odbioru k.37, pismo z dnia 2 września 2019 roku k.41, potwierdzenie przelewu k.42)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt sprawy dokumenty, których treść nie budziła wątpliwości w zakresie ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a w szczególności odzwierciedlała wartość faktycznego zadłużenia związanego ze spornym lokalem w okresie objętym żądaniem pozwu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwo, w części w jakie postępowanie nie zostało umorzone, zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stosownie do treści art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. W myśl art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Wobec tego, że powód cofnął pozew co do kwoty 8.966,21 złotych, a nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 203 § 4 k.p.c., postępowanie w zakresie cofniętego żądania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. podlegało umorzeniu.

Przechodząc do merytorycznej oceny zgłoszonych roszczeń należy zaznaczyć, że w realiach niniejszej sprawy bezspornym pozostawał aktualny układ właścicielski dotyczący lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ulicy (...), jak również fakt jego wchodzenia w skład zasobu mieszkaniowego powodowej spółdzielni mieszkaniowej. Jednocześnie załączone do akt sprawy dokumenty potwierdziły, że na skutek otwarcia spadków odpowiednio po D. K., B. K. i O. K. spółdzielcze własnościowe prawo do spornego lokalu przysługuje Miastu Ł. z udziałem w wysokości $\frac{3}{4}$ części, a także I. K. (1) z udziałem w wysokości $\frac{1}{4}$ części.

Przysługujący pozwanym status współwłaścicieli lokalu mieszkalnego skutkuje ciężącym na nich obowiązkiem regulowania opłat związanych z eksploatacją i utrzymaniem lokalu. Powinność ta wynika nie tylko z treści statutu Spółdzielni Mieszkaniowej (§ 53 – § 56), ale także z art. 4 ust. 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U.2001, Nr 4, poz. 27 z późn. zm.), zgodnie z którym osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, są obowiązane uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 5.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że w przypadku pozwanych obowiązek regulowania opłat na rzecz powodowej spółdzielni ma charakter solidarny, zaś źródłem solidarności pozostaje norma art. 1034 k.c., w myśl której do

chwili działu spadku spadkobiercy ponoszą solidarną odpowiedzialność za długi spadkowe. Do akt sprawy poza dokumentami potwierdzającymi fakt przeprowadzenia postępowań sądowych w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po D. K., B. K. i O. K. nie zostały załączone takie, które wskazywałyby na dokonanie działu spadku po zmarłej D. K., a otwarcie spadku po tej właśnie osobie stanowi źródło istniejącego dziś układu współwłaścicielskiego z udziałami w wysokości $\frac{3}{4}$ (Miasto Ł.) i $\frac{1}{4}$ (I. K. (1)). Skoro spadkobiercy zmarłej, a także ich następcy prawni (Miasto Ł. pozostaje następcą prawnym B. K.) nie dokonali do chwili obecnej działu spadku po zmarłej D. K., czy to w formie umownej, czy też sądowej, to ich odpowiedzialność za długi spadkowe jest solidarna. Nie ulega przy tym większej wątpliwości, że do wskazanego rodzaju długów należy zaliczyć nieregulowane na rzecz powodowej spółdzielni opłaty z tytułu eksploatacji i korzystania ze spornego lokalu mieszkalnego.

Analizując zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał, że wykazana została nie tylko zasada odpowiedzialności pozwanych, ale również wysokość sformułowanego roszczenia. Przedłożone przez powodową spółdzielnię zestawienia naliczanych opłat za okres objęty żądaniem pozwu przedstawiały w przejrzysty i szczegółowy sposób poszczególne wartości, które stanowiły tzw. przypis miesięczny, a przy tym również łączny wymiar obciążenia w skali miesięcznej i rocznej, w tym w rozbiciu na konkretne pozycje (zarząd nieruchomością, fundusz remontowy itd.). Złożone dokumenty zostały przygotowane przez głównego księgowego powodowej spółdzielni (własnoręczny podpis na każdym zestawieniu rocznym), a wynikające z nich wartości korespondowały w pełni z załączoną do pozwu kartoteką samego lokalu (k.6). W przypadku zaś naliczonych przez powódkę odsetek z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia załączone zostało równie czytelne zestawienie (k.140), opatrzone podpisem uprawnionej osoby (główny księgowy), prezentujące metodologię ich obliczenia, w tym od jakich kwot były naliczane, w jakich okresach czasu i przy jakiej wysokości oprocentowania. Przy jednoczesnym wywiązaniu się przez spółdzielnię w zakreślonym terminie z nałożonego zobowiązania w przedmiocie przedłożenia stosownej dokumentacji, a także wyjaśnienia poszczególnych wartości zawartych w kartotece lokalu (k.90 – 91) Sąd nie dostrzegł argumentów, które deprecjonowałyby ich wartość dowodową, w szczególności ich przydatność dla potrzeb wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

W tym miejscu należy wyraźnie zaznaczyć, że wysokość sformułowanego roszczenia nie była kwestionowana na żadnym etapie procesu przez pozwane Miasto Ł.. Swoje zastrzeżenia w tej mierze przedstawiał natomiast konsekwentnie I. K. (1), przy czym ich treść nie mogła ostatecznie prowadzić do zamierzonego przez pozwanego celu tj. uwolnienia się od odpowiedzialności.

Po pierwsze, załączone do akt sprawy kartoteka lokalu (k.6) i zestawienia zbiorcze opłat (k.96 – 102) stanowiły istotnie dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., przy czym z faktu tego trudno wyprowadzić forsowany przez I. K. (1) wniosek, jakoby pozbawione były mocy dowodowej, a przy tym nie obrazowały w dostateczny sposób wysokości dochodzonego roszczenia. W odniesieniu do informacji o rozliczeniu mediów (zużycie wody i centralne ogrzewanie – k.103 – 109) stanowiły one wydruki z systemu komputerowego powodowej spółdzielni i nie może dziwić brak opatrzenia ich treści podpisem stosownej osoby. Wszakże to nie pracownik spółdzielni (w tym przypadku księgowy) tworzy tego rodzaju zestawienie, lecz specjalny program komputerowy dedykowany dla obsługi m.in. rozliczeń mediów. Sąd nie znajduje przeszkód w wykorzystaniu tego rodzaju nośników informacji o faktycznym rozliczeniu mediów poprzez odwołanie się do treści art. 309 k.p.c. przewidującego możliwość wykorzystania innych środków dowodowych – tzw. dowodów nienazwanych (por. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1990 roku, III CZP102/89, OSNC 1990/10-11/127, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 lutego 2019 roku, I ACa 363/18, Lex nr 2704184, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 lutego 2019 roku, I ACa 767/18, Lex nr 2669737, przytoczone judykaty dotyczyły co prawda wydruków sporządzonych przez banki, jednakże analogicznie należy ocenić program stosowany przez spółdzielnię mieszkaniową).

Po drugie, poza ogólnymi zarzutami odnośnie braku wykazania wysokości żądania, I. K. (1) nie skonkretyzował w żadnej mierze, na czym miałyby te mankamenty polegać. Trudno zatem stwierdzić, czy zarzuty dotyczą nieprawidłowego naliczenia opłat, niewłaściwego rozliczenia mediów, czy też błędnie obliczonych należności ubocznych, a jeśli tak to z jakiego tytułu, w jakim okresie i w jakiej wysokości. Załączone do akt sprawy dokumenty dawały pełną podstawę do ich analizy i przedstawienia zarzutów znacznie bardziej szczegółowych niż ogólne kwestionowanie wysokości żądania. Co więcej, Sąd nie podziela argumentów przedstawionych przez I. K. (1) w ramach

głosów końcowych, a związanych z brakiem przedłożenia uchwał Rady Nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej w przedmiocie ustalenia wysokości opłat związanych z eksploatacją lokali wchodzących w skład zasobu mieszkaniowego spółdzielni. Niewątpliwie wysokość tego rodzaju opłat ustalana jest w tym trybie, o czym świadczy treść § 54 ust. 1 statutu, jednakże brak ich przedłożenia nie prowadzi do konkluzji o braku udowodnienia wysokości żądania. W tej mierze Sąd uznał za w pełni wiarygodne zestawienia opracowane przez głównego księgowego spółdzielni, z których wprost wynika wysokość i rodzaj naliczanych opłat. Marginalnie należy wskazać, że część wskazanych w nich pozycji to opłaty całkowicie niezależne od władz spółdzielni (choćby stawki związane z wodą, odprowadzeniem nieczystości itp.), zaś przedłożenie wskazywanych w końcowym etapie postępowania dokumentów w żadnej mierze nie zmieniałoby podstawowego argumentu I. K. (1), który negował wartość zadłużenia poprzez odwołanie się do prywatnego charakteru poszczególnych dokumentów (uchwała organu spółdzielni mieszkaniowej to również dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c.).

Po trzecie, I. K. (1) dysponował pełną inicjatywą dowodową, w tym możliwością żądania przedstawienia innego rodzaju dokumentów, niż ostatecznie załączone, czy też poddania treści złożonych zestawień w zakresie ich prawidłowości przez biegłego z zakresu rachunkowości, co ostatecznie nie nastąpiło. Zaniechania dowodowe w tej mierze obciążają jedynie pozwanego, który uznał, że ogólne zakwestionowanie przedstawionych zestawień pozostanie wystarczające do osiągnięcia jego celu procesowego tj. oddalenia żądań powodowej spółdzielni. Taka sytuacja nie miała jednakże miejsca, a zaprezentowany przez spółdzielnię mieszkaniową materiał dowodowy należało uznać za wystarczający w kontekście ciężącego na niej obowiązku wykazywania faktów, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne (onus probandi – art. 6 k.c.). Nie sposób bowiem zaaprobować sytuacji, w której pomimo załączenia przez powódkę stosownych dokumentów i kwestionowania ich treści przez pozwanego, przy czym wyłącznie w ogólny i mało skonkretyzowany sposób spółdzielnia miała wykazywać dalszą inicjatywę dowodową nie wiedząc tak naprawdę dlaczego przedłożone zestawienia nie są akceptowane przez I. K. (1). Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że Sąd nie widział w realiach niniejszej sprawy konieczności podjęcia działań z urzędu w trybie art. 232 zd. 2 k.p.c., w szczególności wobec kontradiktoryjnego charakteru procesu cywilnego, ale również reprezentowania jego stron przez profesjonalnych pełnomocników.

Na koniec należy stwierdzić, że zupełnie bezpodstawnym pozostawał zgłoszony przez I. K. (1) zarzut przedawnienia. Należności objęte żądaniem pozwu miały charakter okresowy, co uzasadniało przyjęcie krótszego tj. 3 – letniego okresu przedawnienia (art. 118 k.c.). Dotyczyły przy tym okresu sierpień 2016 – lipiec 2019, a jak wynika z treści § 56 ust. 1 statutu spółdzielni powinny być regulowane najpóźniej do dnia 15 – go każdego miesiąca. Oznacza to, że najwcześniej wymagalna należność tj. za sierpień 2016 roku stała się wymagalna z dniem 16 sierpnia 2016 roku. Skoro pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 14 sierpnia 2019 roku to do tej daty nie upłynął wskazany termin 3 lat. Co więcej, pozwany stracił zupełnie z pola widzenia, że w trakcie biegu przedawnienia doszło do nowelizacji przepisów w tej mierze. I tak zgodnie z treścią art. 118 zdanie drugie k.c. (w aktualnie obowiązującym brzmieniu) i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104) doszło faktycznie do wydłużenia okresu przedawnienia w odniesieniu do nieprzedawnionych w dniu wejścia w życie ustawy (9 lipca 2018 roku) roszczeń związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą i okresowych (w obu przypadkach nie skrócono ustawowego okresu przedawnienia, który nadal wynosi 3 lata). W konsekwencji termin przedawnienia roszczenia powodowej spółdzielni upływał najwcześniej (tj. dla roszczenia o opłaty za miesiąc sierpień 2016 roku) w dniu 31 grudnia 2019 roku (ostatni dzień roku kalendarzowego).

Z powyższych względów na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. zasądzona została solidarnie od pozwanych kwota 4.402,25 złotych, na którą złożyły się następujące wartości : 4.357,54 złotych tytułem nieuregulowanego zadłużenia (13.323,75 złotych – 8.966,21 złotych) oraz 44,71 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych od kwoty 8.966,21 złotych w terminie od dnia 14 sierpnia 2019 roku (data wytoczenia powództwa) do dnia 9 września 2019 roku (data wpłaty kwoty 8.966,21 złotych przez Miasto Ł.).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z § 56 ust. 1 statutu spółdzielni (wymagalność świadczeń) przyznając je zgodnie z żądaniem pozwu w jego zmodyfikowanym kształcie (k.63) tj. od dnia wytoczenia powództwa – 14 sierpnia 2019 roku, przy czym wyłączenie od kwoty aktualnie niespłaconego zadłużenia – 4.357,54 złotych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu uznając, że pomimo częściowego cofnięcia pozwu to jednak strona pozwana jest stroną przegrywającą. W wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykáže, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 roku, IV CZ 8/13, Lex nr 1318484, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, II CZ 208/11, Lex nr 1214570, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2012 roku, V CZ 109/11, Lex nr 1147814).

Powyżej opisana sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, albowiem do momentu, w którym pozwane Miasto Ł. uiściło część należności (9 września 2019 roku), powództwo wytoczone przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) z siedzibą w Ł. pozostawało uzasadnione w kontekście dochodzenia całości przysługującego mu roszczenia. Tym samym cofnięcie pozwu na skutek zaspokojenia części wymaganej wierzytelności nie może być traktowane jako przegrana procesu przez powoda, tym bardziej, że wezwanie do zapłaty z dnia 1 sierpnia 2019 roku zostało doręczone w dniu 7 sierpnia 2019 roku, zastrzeżony na spełnienie świadczenia termin (do 12 sierpnia 2019 roku) upłynął bezskutecznie, a pozew złożono w dniu 14 sierpnia 2019 roku. W konsekwencji strona powodowa może żądać od pozwanych zwrotu kosztów procesu w pełnym wymiarze.

Powodowa spółdzielnia poniosła koszty procesu w kwocie 3.917 złotych (300 złotych tytułem opłaty od pozwu – art. 28 pkt 4 ustawy o kosztach sądowych w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 21 sierpnia 2019 roku, 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 złotych tytułem opłaty od udzielonego pełnomocnictwa) i taka kwota została przyznana na jej rzecz solidarnie od pozwanych.